

[Finansministeren.]

vil dette til livs, at det er skattefradragsreglen, vi skal til livs, for det er den, der giver disse meget høje marginalskatter, og det er den, der gør, at man kommer ind på disse skattelettelsesordninger, som jeg hellere vil kalde dem end opsparingsordninger.

Jeg håber, at det, der er sagt heroppefra, vil betyde, at vi i det skattereforarbejde, som jeg personlig håber og ønsker vi fortsat vil arbejde med, kan tage disse problemer op. Jeg forstod, at særlig hr. Baunsgaard var stærkt interesseret, som han jo også har givet udtryk for tidligere, og jeg vil da gerne tilsige min medvirken til, at vi virkelig trænger til bunds i hele dette spørgsmål om de mange fradrag, fradragsjunglen, altså ikke bare det, vi taler om her i dag, men fradragene i det hele taget.

Desværre kan jeg ikke love hr. Niels Westerby, at det er muligt for finansministeriet meget hurtigt at præstere en beregning af, hvad disse ordninger betyder. Hr. Aksel Larsen læste jo op af det notat, der var afgivet i sin tid fra finansministeriet til det udvalg, der sad i foråret og arbejdede med afgifterne, og man skal lægge mærke til, når man læser dette notat igennem, at det er udarbejdet på basis af hypotetiske forudsætninger. Det er ikke nogen beregning; det er desværre — det kan nemlig ikke være andet — sådan, at man må opstille visse forudsætninger, og at man på grundlag af disse forudsætninger så er nået frem til et resultat, som man naturligvis, det må selvfølgelig tilføjes, mener dækker nogenlunde. Det er altså ikke noget, man kan beregne, det er ikke noget, man kan hente frem eller lave statistik om og så finde ud af, hvad det betyder for opsparingen; men det dækker den opfattelse, som de pågældende har, som har foretaget opstillingen, og jeg tror personligt også, at det stort set dækker virkeligheden. Det er jo nemlig ikke et spørgsmål, om der bliver 10 millioner i underskud eller overskud, det er slet ikke problemet. Spørgsmålet er, om ordningen i det hele taget giver noget, og dér tror jeg vi må sige, at alle disse opsparingsordninger i virkeligheden ingenting betyder for det formål, de egentlig skulle opfylde, nemlig forøgelsen af opsparingen, men betyder temmelig meget med hensyn til at skære toppen af skatten. Dér betyder de

noget i retning af begunstigelse for den enkelte — og for statskassen en formindsket indtægt — og det var jo ikke ligefrem det, der var formålet med dem.

Til hr. Holger Eriksen, der spurgte til indekskontrakterne, vil jeg gerne sige det samme, som jeg sagde til ham den 19. januar, da spørgsmålet var fremme her i folketinget, at det er klart, at det er et problem, der skal ordnes, og det er skam ikke glemt. Jeg sagde dengang, at jeg ville fremsætte forslag senest til efteråret, og det kan jeg da godt gentage her. Spørgsmålet skal jo løses inden nytår i hvert fald, og der arbejdes med det, og der kommer også forslag. Jeg kan ikke her sige præcis, hvad de vil gå ud på, om man skal forhøje de 25 pct. væsentligt, eller om man skal sige, at hvis den pågældende hæver i utide, skal han kraftigere beskattes for den tid, han har haft fordel af ordningen. Der kan findes på forskellige ting, men det er helt givet, at disse spørgsmål må tages op, og det er helt givet, at de må løses.

Til hr. Haunstrup Clemmensen, der bad om at få arbejdet fremskyndet, endda meget stærkt, i det udvalg, der arbejder med beskatning af forsikring og pension, vil jeg sige, at det skal jeg gerne prøve på. Nu er det ikke altid, man skal fremskynde udvalgsarbejdet. Min fornemmelse efter den tid, jeg har haft med det at gøre, er i hvert fald, at man er temmelig hastig med arbejdet både i folketinget og i ministeriet, for det er man nødt til, og jeg synes mange gange, at disse skatteproblemer godt kunne trænge til en betydelig grundigere gennemgang og drøftelse end den, de faktisk får på den måde, hvorpå man arbejder med dem. Vi ved jo alle, at der er 30 skatteforslag fremme i denne samling, og der er, synes jeg, en urimelig tendens til ustandselig at ville lave skattelovene om; jeg ville da foretrække, at det tog temmelig lang tid, inden man lavede om på så vigtige love. Jeg ved imidlertid, at en væsentlig del af det materiale, udvalget har arbejdet med, allerede ligger i korrekturtryk, så jeg kan med sindsro give tilsagn om, at dette arbejde skal blive fremskyndet.

Ja, jeg tror, jeg med disse bemærkninger også har svaret på det, som hr. Aksel Larsen, hr. Johan Asmussen og hr. Niels Westerby var inde på, og vil slutte med at sige, at jeg altså er enig i den kritik, der er rejst